

kunde jo f. Ex. godt opstille den, at Meningen var, at det her nævnte Beløb skulde være et Maximum, der vel kunde ned sættes, men derimod ikke forhøjes. Forslaget er altsaa saa uklart, at man alene af den Grund ikke bør gaae ind derpaa, men jeg fristes til at tilføie, at dersom man hylde de Anstuelser, som min ærede Ven, Rigsdagsmanden for Holbøl Amts 2den Valgkreds (Tscherning) har gjort gjældende i denne Sag, skal man ikke følge ham i den Maade, hvorpaa han her vil gjennemføre sin Mening; thi der er i hans Opfattelse af dette Spørgsmaal en Mangel paa Tillid og Tro paa hans egen Anstuelser Rigtighed. Har han nemlig den Overbeviisning, at Finantsloven staaer over alle Love, og at man igjennem den, der jo dog ogsaa — hvad jeg ikke behøver at fremhæve — for at faae Gjældighed maa vedtages af H. Majestæt Kongen, kan forandre alle Love, hvorfor vil han da her ligesom fornægte denne Overbeviisning ved istedetfor i Loven at indføre en bestemt Sum udtrykkelig have fremhævet, at Summen skal bevilges igjennem Finantsloven? Seer den ærede Rigsdagsmand ikke, at han selv fremsætter Tvivl imod sin egen Opfattelse, naar han anseer det nødvendigt for at omgjerde den og skaffe den Betydning at give Bevillingen en saadan særlig Form? Det er netop det, der er det Farlige ved den ærede Rigsdagsmands Forslag, at man ved at bruge en saadan særlig Form for denne Bevilling tilkjendegiver, at de andre Bevillinger, der ikke have en saadan, ikke ere undergivne de samme Vilkaar, og derfor troer jeg, at man, netop naar man vil holde paa de Anstuelser, som den ærede Rigsdagsmand har gjort gjældende, bør stemme imod hans Forslag. Det er, som sagt, i sig selv saa uklart, at Ingen kan vide, hvad Meningen er dermed, og i Virkeligheden htrer det en Mistillid til den Overbeviisning, som den ærede Rigsdagsmand selv har udtalt. Jeg kan derfor godt forstaae, at man i det Hele kan dele den ærede Rigsdagsmands Mening og desuagtet stemme imod det af ham stillede Endringsforslag.

Formanden: Rigsdagsmanden for Præstø Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. Sage: Det gjør mig ondt, at den ærede Ordfører ansaae sig opfordret til at erklære, at jeg ikke burde have bragt det Spørgsmaal paa Bane, som ikke jeg, men flere andre Medlemmer meget stærkt have fremhævet. Jeg er tildeels enig med ham i, at man ved denne Sags Behandling meget godt kan affee derfra, men det maa dog være mig tilladt at sige ham, at det, han fremhævede, slet ikke er det, der ligger paa Bunden af Tanken, idet man stemmer over de foreliggende Forslag. Det, der har været afgjørende ved den forrige Afstemning, er, at den ærede Rigsdagsmand for Holbøl Amts 2den Valgkreds (Tscherning) atter og atter siger, at de, der ikke ville stemme med ham, ville forlynde Finantslovens Betydning, skabe Normalbudgetter og deslige, og jeg har derfor tilladt mig med ganske faa Ord at antyde, at der er Forskel paa de forskjellige Poster paa Finantsloven; jeg troer, at der var en aldeles begrundet Opfordring til at gjøre dette. Jeg ønsker ikke at indbrage Spørgsmaal, der ligge udenfor Forhandlingerne, men jeg troer ogsaa, man maa være berettiget til fra sit Standpunkt at tage en Sag saaledes, som man troer, man fremmer den bedst; det maa være overladt til Andre at gaae den Vej, de finde rigtigst.

Ordføreren: Maastee jeg foruden den korte Bemærkning, jeg bad om Ordet for at gjøre, tillige turde gjøre den Bemærkning til den ærede sidste Taler, at jeg ingenlunde har bestridt hans Ret til at fremsætte de Bemærkninger, han har gjort, men jeg haaber, at han til Gjengjæld heller ikke vil nægte mig Ret til at udtale, hvorvidt jeg finder det rigtigt eller ei at vende tilbage til dette Punkt. Dette Principspørgsmaal havde ikke saaledes været for idag, at der efter min Opfattelse var nogen Nødvendighed for nu atter at gaae ind derpaa. — Den egentlige Anledning til min Bemærkning er de Udtalelser, vi hørte af den høitagtede Minister. Jeg erindrer, at han allerede ifjor gjorde en lignende Indsigelse gjældende imod mig. Jeg maa dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at om der end ved Siden af Rigsdagens Ret til at nægte Finantsloven staaer Regjeringens Oppløsningsret, saa er der